

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.764 van 1 december 1999
in de zaak A. 82.599/X-8735.**

In zake : 1. Monique JACOBS,
2. Kathleen CARDOEN,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat P. JONGBLOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. DECLERCQ,
kantoor houdende te 3010 LEUVEN-KESSEL-LO,
Tiensesteenweg 275.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Monique JACOBS
en Kathleen CARDOEN OP 19 februari 1999 hebben ingediend
om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van
het besluit van 10 december 1998 van de Vlaamse minister
van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening
waarbij de vergunning wordt geweigerd voor het verkave-
len van grond aan de Egenhovenweg te Leuven, kadastraal
bekend sectie D, nr. 69h;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
C. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 16 augustus 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 september 1999, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 27 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. JONGBLOET, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat P. DECLERCQ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid betwist van de vordering in zoverre zij van de tweede verzoekende partij uitgaat; dat er voorts nog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat in de vordering wordt uiteengezet dat de eerste verzoekster de blote eigendom bezit van de grond waarvoor de bestreden beslissing de verkavelingsvergunning weigert, dat de verkavelingsaanvraag "louter" gericht was op het later aanvragen van een bouwvergunning voor één alleenstaande woning die zou worden opgetrokken door de tweede verzoekster, dochter van eerste verzoekster, dat de weigering van de verkavelingsvergunning voor eerste verzoekster het verlies van de mogelijkheid betekent "om haar enige dochter op een hiervoor ideale leeftijd een bouwgrond te kunnen schenken", dat ook voor de tweede verzoekster de bestreden weigering hard aankomt, dat zij 24 jaar is en dus een ideale leeftijd heeft om met haar partner voor haar toekomstig gezin een eengezinswoning te bouwen, dat wanneer zij niet op eigen grond kan bouwen een bouwproject haar huidige financiële mogelijkheden sterk zal overschrijden, dat haar "piepkleine appartementje" of haar "vrij krappe woonplaats" geen gezinsuitbreiding toelaat, dat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar noopt haar woonplaats te behouden en dat de weigeringsbeslissing haar de kans ontnemt "op het bouwen van een eigen nest";

Overwegende dat volgens de verklaringen van de verzoekende partijen de verkavelingsvergunning, die door de bestreden beslissing wordt geweigerd, wezenlijk alleen de tweede verzoekster tot voordeel moest strekken, want welbepaald h  r aan een bouwperceel diende te helpen; dat in dit licht het nadeel dat de eerste verzoekster ten gevolge van de weigering zegt te lijden, te onrechtstreeks en bijkomstig is om als ernstig in de zin van artikel 17, § 2, van de geco rdineerde wetten op de Raad van State te kunnen worden beschouwd;

Overwegende dat verwerende partij met betrekking tot het nadeel in hoofde van de tweede

verzoekster tegenwerpt dat de financiële onmogelijkheid om een terrein te kopen teneinde haar bouwplannen te realiseren door niets wordt gestaafd, dat "niet de minste indicatie (wordt) gegeven van het inkomen en het vermogen van tweede verzoekende partij, noch van haar partner", dat het "dan ook niet onmogelijk (is) dat het (gezin) over voldoende, misschien zelfs ruime financiële middelen beschikt", dat ook de stelling dat tweede verzoekster krap woont en daarom geen gezin kan stichten geenszins bewezen is en betwist wordt, dat er geen verband bestaat tussen de geplande gezinsuitbreiding en het in de schoot geworpen krijgen van een bouwrijp perceel, dat voor dat laatste overigens nog een dubbele schenking vereist is, namelijk een schenking van de blote eigendom van de grond door eerste verzoekster en een schenking van het vruchtgebruik door de moeder van eerste verzoekster, dat het beweerde nadeel niet bewezen en hypothetisch is;

Overwegende dat tweede verzoekster haar financiële mogelijkheden en die van haar partner totaal onbesproken laat; dat dus niet de juistheid kan worden nagegaan van haar bewering dat de bouw van een eigen woning financieel niet haalbaar is wanneer ze niet "op eigen grond" kan bouwen; dat overigens de grond waarvoor de verkavelingsvergunning wordt geweigerd op vandaag nog aan haar moeder en grootmoeder toebehoort; dat zij voorts geen concrete informatie over haar actuele behuizing geeft; dat het bijgevolg niet mogelijk is te verifiëren of die inderdaad in redelijkheid geacht kan worden een gezinsuitbreiding in de weg te staan; dat zij ten onrechte in het algemeen poneert dat de bestreden beslissing haar dwingt te blijven wonen waar ze woont; dat de bestreden beslissing weliswaar een obstakel vormt voor het bouwen op het perceel aan de Egenhovenweg te Heverlee, maar dat dit obstakel niet definitief is; dat het door een eventuele vernietiging zal worden weggenomen; dat niet met voldoende concrete en verifieer-

bare gegevens wordt gestaafd dat tweede verzoekster in afwachting van die annulatie dreigt een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel te lijden;

Overwegende dat niet aan de tweede voorwaarde voor een schorsing is voldaan; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een december 1900 negenennegentig, door :

de H. J. LUST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. G. DE KEYSER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. DE KEYSER.

J. LUST.